

CASAL D'ESQUERRA

ESTAT CATALÀ

BUTLLETI MENSUAL

Rambla de Prat, núm. 2 - GRÀCIA - Telèfon 78575

Núm. 4

FEBRER 1933

INSTITUT MUNICIPAL
D'HISTORIA DE BARCELONA
HEMEROTECA

Serenitat i Patriotisme

Quan les passions estan mogudes i l'agitació arriba al roig viu, és fa necessari aturar-se en un recer del camí i lliurar-se, serenament, a la revisió dels conceptes i dels mots que són, per essència, els mentors de les nostres activitats polítiques. Sortós d'aquell que sab fer-ho i no es deixa arrossegar pel corrent passional que domina, desfermat, en moments d'agitació desbordada, perquè d'ells serà l'equanimitat, el sentit de continuïtat i de responsabilitat que cal tenir per portar a terme reivindicacions col·lectives i individuals de tot un poble.

Aquests dies de passió han perdut la serenitat: en primer lloc, naturalment, els actors, per acció, de la tragèdia; després, qui hauria d'haver mantingut l'ordre, sorprés per uns aconsegueixements que no havia previst. Ens referim més als capítosts, concretament al coronel Ibàñez, que no pas als subalterns que han complert, en conjunt, com a bons; millor haurien complert si a dalt hi hagués hagut major serenitat davant la pertorbació de l'ordre ciutadà per un sector que amb els seus aldarulls i apel·lacions a la violència porta l'obrerisme a un carreró sense sortida que superarà l'esterilitat actual.

Han pecat, també, de poca serenitat, espectadors de tots els camps que han demanat repressions despietades. La pietat no té de perdre's mai i menys quan els delinqüents són víctimes, ells mateixos, d'un ambient enrarat, d'una exasperació latent i crònica per unes reivindicacions socials sentides i mai no assolides.

La República fou pietosa — potser massa — amb Sanjurjo i els pistolers monàrquics i no pot deixar d'ésser-ho amb els d'ara; no solament pel precedent marcat aleshores, sinó per convicció; per un deure, puix l'obrerisme entrarà per camins més suaus i de major responsabilitat, quan menys acarnissadament siguin perseguits els que es mouen en nom d'ell.

I el patriotisme? N'han fet cas omís — sistemàticament el rebutgen — els actors dels aldarulls; no en volen de Pàtria, però ho fan tot en castellà. Es diuen uni-

versalistes i defensen un particularisme d'importació; es contradiuen, doncs, amb ells mateixos. No són patriotes de Catalunya, però en llur subconscient batega l'imperialisme castellà que sentien els sorges i els buròcrates que venien d'Espanya a absorbir-nos i assimilar-nos. El nostre patriotisme català és la millor defensa contra el "comunismo libertario" importat de Múrcia i d'Almeria.

Quant a les dretes catalanes, han mancat, alhora, de serenitat i patriotisme. La por de perdre privilegis les faria baratar, si el cas arribés, la llibertat de la pròpia pàtria; que no es pas la pàtria, sinó el patrimoni, el que elles estimen i defensen. Per això, a les planes de llurs portantsveus a la premsa: El Brusi, El Correo Català, La Veu i La Publi hi hem llegit aquests dies conceptes insidiosos, apel·lacions a la força i judicis del que fora l'ordre públic en mans de la Generalitat, que diuen prou bé com apagarien de bona gana el foc del nacionalisme — ja ho feren en 1919 — si un Martínez Anido qual-sevol els tornés a prometre, a canvi, l'extermi dels elements obreristes — bons i dolents, conscients i inconscients, — sense distinció.

Una sola figura ha conservat en els dies de prova l'equanimitat que des de fa tants anys el caracteritza. Ha estat Francesc Macià, qui des de la Presidència de la Generalitat ha mantingut la serenitat i el patriotisme que cal a cada moment per a portar a bon port la nau de les nostres llibertats individuals i col·lectives. Francesc Macià ha estat el far on han convergit les mirades de tots nosaltres, patriotes. El seu gest i les seves paraules han estat bàlsam reparador per a les ferides fetes a la Pàtria catalana per uns inconscients. Però, ell és també promesa i seguretat de què Catalunya no serà portada, per les seves dretes, a la vergonya de les repressions passades. La història no pot repetir-se i no es repetirà.